

Arrest

nr. 210 353 van 28 september 2018
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat H. CHATCHATRIAN
Langestraat 46/1
8000 BRUGGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Somalische nationaliteit te zijn, op 20 april 2018 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 19 maart 2018.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 28 mei 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 juli 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die *loco* advocaat H. CHATCHATRIAN verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché E. DEWIL, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaarde de Somalische nationaliteit te bezitten en te behoren tot de subclan Abgal van de Hawiye clan. U stelde te zijn geboren en getogen in de stad Balcad van het gelijknamige district in de provincie Midden Shabelle, Zuid-Somalië.

U stelde uw land van herkomst te hebben verlaten in mei 2012 uit vrees voor vervolging door de radicaal islamitische groepering Al Shabaab, die uw stad van herkomst Balcad controleerde. Al

Shabaab wilde u en andere jongeren rekruteren om te strijden tegen het Somalische leger en de buitenlandse troepen van AMISOM, maar u en uw vader weigerden dit. Al Shabaab stond op het punt om u en andere jongeren in uw school gedwongen te rekruteren maar u kon ontsnappen tijdens het gebed. Terwijl Al Shabaab u thuis zocht, schuilde u in het huis van een oom in een andere wijk van uw stad, Balcad. U vluchtte uit Somalië, terwijl uw vader door Al Shabaab werd ontvoerd en vermoord omdat hij weigerde u als rekrut aan te bieden en omdat hij als vertaler werkte voor een lokale organisatie.

U verliet Somalië in mei 2012 per wagen naar Ethiopië. U reisde in januari 2013 naar Soedan en in juni 2013 verder naar Libië. In maart 2014 nam u de boot naar Malta, waar u internationale bescherming vroeg. Op 24 mei 2014 kende de Maltese overheid u de subsidiaire beschermingsstatus toe en vervolgens verbleef u gedurende meer dan drie jaar in een Maltees opvangcentrum. U besloot Malta te verlaten omdat u ontevreden was over de levensomstandigheden daar. In september 2017 reisde u per boot van Malta naar Italië. Op 28 september 2017 kwam u per trein in België toe en op 6 oktober 2017 vroeg u internationale bescherming aan de Belgische autoriteiten.

U legde geen Somalische documenten neer ter staving van uw identiteit of asielrelaas.

B. Motivering

Na onderzoek van alle elementen aanwezig in uw administratief dossier, dient te worden vastgesteld dat u noch de vluchtelingenstatus noch de subsidiaire beschermingsstatus kan worden toegekend.

In overeenstemming met artikel 48/5, § 4, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, is er geen behoefte aan internationale bescherming in België indien de asielzoeker al in een eerste land van asiel reële bescherming geniet, tenzij hij elementen naar voor brengt waaruit blijkt dat hij zich niet langer kan beroepen op de reële bescherming die hem al werd toegekend in het eerste land van asiel of dat hij niet opnieuw tot het grondgebied van dit land wordt toegelaten. Volgens het tweede lid van datzelfde artikel kan een land worden beschouwd als eerste land van asiel wanneer de asielzoeker in dat land erkend is als vluchteling en hij die bescherming nog kan genieten, of wanneer de asielzoeker anderszins reële bescherming geniet in dat land, met inbegrip van het genot van het beginsel van non-refoulement, mits hij opnieuw tot het grondgebied van dat land wordt toegelaten.

Uit uw verklaringen (gehoorverslag CGVS, p. 2) en de stukken in uw administratief dossier blijkt dat de Maltese overheid u de subsidiaire beschermingsstatus toekende op 24 mei 2014, dat deze status geldig zal blijven tot u veilig kan terugkeren naar Somalië of tot u aanvaard en toegelaten zou worden in een veilig derde land, en dat uw Maltese beschermingsdocument werd vernieuwd op 9 juni 2017 en geldig is tot 8 juni 2020.

Er wordt dan ook vermoed dat u geen belang kan doen gelden om de redenen die u ertoe hebben aangezet om Somalië te verlaten opnieuw te laten onderzoeken door het CGVS, tenzij zou blijken dat de bescherming die door Malta wordt verleend heeft opgehouden te bestaan; dat deze bescherming ontoereikend zou zijn; of dat u ten aanzien van Malta een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie dient te koesteren of er een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de regelgeving betreffende subsidiaire bescherming zou lopen.

In casu heeft u geen elementen aangehaald waaruit blijkt dat u Malta verlaten heeft omwille van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade. U verklaarde Malta te hebben verlaten omwille van uw ontevredenheid over uw levensomstandigheden daar (gehoorverslag CGVS, p. 2-4) en bijgevolg louter omwille van persoonlijke en sociaaleconomische motieven. Zo haalde u aan dat u in Malta eerst gedurende twee maanden verbleef in een gesloten opvangcentrum en vervolgens werd opgevangen in een open centrum gedurende tot aan uw illegale vertrek uit Malta (gehoorverslag CGVS, p. 2-3). U stelde dat uw levensomstandigheden in het Maltese opvangcentrum moeilijk waren, dat u er in containers verbleef, dat het eten er niet goed was, dat het er vaak koud was en u er ziek werd (CGVS, p. 3). U had maagproblemen en kreeg hiervoor medicijnen in het centrum, maar u vond dat u er medisch onvoldoende werd verzorgd (CGVS, p. 3). U wilde buiten het opvangcentrum wonen en wenste financiële steun van de Maltese overheid om verdere medische bijstand te krijgen alsook om eten en kledij te kopen (CGVS, p. 3). U slaagde er niet in om een woonst te huren buiten het centrum bij gebrek aan werk en financiële steun (gehoorverslag CGVS, p. 3). U kende andere Somali in Malta die geen niet werkten maar die een woning konden huren met de geldelijke steun van familie in Europa

(CGVS, p. 3). Sommige Somali werkten wel in Malta, maar het ging om tijdelijke jobs, zoals in de fruitpluk en schoonmaak (CGVS, p. 3). U stelde dat de Maltese overheid u niet hielp de taal te leren ten einde u beter te integreren in de Maltese gemeenschap (gehoorverslag CGVS, p. 4). Via Soedanese lotgenoten in Malta kon u alsnog werken als vuilnisman en met het geld dat u zodoende verdiende slaagde u erin Malta te verlaten (gehoorverslag CGVS, p. 4). U verklaarde ook Malta te hebben verlaten omdat u ondanks uw beschermingsstatus er niet in slaagde om uw familie in Somalië te laten overkomen (CGVS, p. 4).

Uit uw relaas blijkt geen vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade bij terugkeer naar Malta. De door u ingeroepen motieven om niet naar Malta terug te keren, verrechtvaardigen bijgevolg geen vluchtelingenstatuut of subsidiaire bescherming in België.

In deze verschilt uw situatie van persoon die de subsidiaire beschermingsstatus geniet grondig met de situatie van een asielzoeker. Als persoon die de subsidiaire beschermingsstatus heeft verkregen, geniet u binnen de EU van een bijzondere bescherming tegen refoulement. Alsook zijn, overeenkomstig de EU wetgeving, aan uw subsidiaire beschermingsstatus een verblijfsrecht en verschillende rechten en voordelen verbonden inzake de toegang tot werkgelegenheid, sociale voorzieningen, gezondheidszorg, onderwijs, huisvesting en integratievoorzieningen. Dit bevestigde u ook gedeeltelijk tijdens het gehoor op het CGVS (gehoorverslag, p. 2-4).

Het feit dat er zich verschillen kunnen voordoen in de algemene economische omstandigheden tussen de verschillende EU-lidstaten doet hieraan geen afbreuk. Net zoals niet iedere EU-onderdaan op gelijke wijze toegang heeft tot huisvesting, werk en andere sociale voorzieningen, geldt dit eveneens voor vreemdelingen die de subsidiaire beschermingsstatus verkregen hebben binnen de EU. De vaststelling dat er tussen de EU-lidstaten verschillen bestaan in de mate waarin aan personen die de subsidiaire bescherming genieten rechten worden toegekend en zij deze kunnen doen gelden, houdt in uw hoofde geen vervolging in overeenkomstig artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade overeenkomstig artikel 48/4 van dezelfde wet. U heeft de subsidiaire beschermingsstatus verkregen in Malta, dat als EU-lidstaat gebonden is aan het EU-acquis dat voorziet in (minimum)normen inzake rechten en voordelen die verbonden zijn aan uw status en waarvan u gebruik kunt maken.

In het licht van bovenstaande vaststellingen kan er bijgevolg vanuit worden gegaan dat uw fundamentele rechten als persoon die de subsidiaire beschermingsstatus geniet verzekerd zijn in Malta, dat Malta het non-refoulement beginsel naleeft, evenals dat uw levensomstandigheden er niet als onmenselijk of menonterend kunnen worden beschouwd zoals bedoeld in artikel 3 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens en Fundamentele Vrijheden.

Het Commissariaat-generaal onderscheidt voor het overige geen concrete elementen waaruit kan blijken dat u verhinderd zou zijn om zich terug naar Malta te begeven en zich toegang te verschaffen, rekening houdende met het feit dat de Maltese autoriteiten op 27 december 2017 bevestigden dat u nog steeds geniet van de subsidiaire beschermingsstatus in Malta (zie administratief dossier).

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie op het feit dat de Maltese autoriteiten u de subsidiaire beschermingsstatus hebben toegekend en u niet mag worden teruggeleid naar Somalië.

2. Over het beroep

2.1. Verzoekschrift

Verzoeker voert in zijn verzoekschrift van 20 april 2018 in een eerste middel een schending aan van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van het redelijkheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht.

Verzoeker stelt niet te ontkennen dat hij in Malta subsidiaire bescherming heeft gekregen. Hij meent echter dat artikel 48/5, §4 van de Vreemdelingenwet niet van toepassing is.

Verzoeker merkt op dat artikel 48/5, §4 van de Vreemdelingenwet een omzetting vormt van artikel 26 van de richtlijn 2005/85/EU, die het concept "eerste land van asiel" definieert. Zij haalt artikel 25 van de richtlijn 2005/85/EU aan, dat als het ware het toepassingsgebied van artikel 26 van deze richtlijn definieert:

"1. Naast de gevallen waarin een asielverzoek niet in behandeling wordt genomen overeenkomstig Verordening (EG) nr. 343/2003, zijn de lidstaten niet verplicht te onderzoeken of de asielzoeker in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus overeenkomstig Richtlijn 2004/83/EG, indien een verzoek krachtens dit artikel niet-ontvankelijk wordt geacht.

2. De lidstaten kunnen een asielverzoek uit hoofde van dit artikel als niet-ontvankelijk beschouwen wanneer:

a) een andere lidstaat de vluchtelingenstatus heeft toegekend;

b) een land dat geen lidstaat is, ingevolge artikel 26 voor de asielzoeker als eerste land van asiel wordt beschouwd;

(...)".

Verzoeker stelt dat artikel 25 van deze richtlijn aldus duidelijk het concept eerste land van asiel beperkt, zoals vervat in artikel 26 tot de niet-lidstaten. Verzoeker betoogt dat hij *in casu* beschikt over subsidiaire bescherming in Malta, niet over de vluchtelingenstatus, waardoor evenmin op dienstige wijze naar artikel 25, 2° a), kan worden verwezen.

Verzoeker verwijst naar rechtspraak van de Raad: *"RvV nr. 141.980 van 26 maart 2015 ; RvV nr. 166.825 van 28 april 2016 ; RvV 167.026 van 29 april 2016 ; RvV 167.019 van 29 april 2016 ; RvV nr. 167.028 van 29 april 2016 ; RvV nr. 167.020 van 29 april 2016"*.

Verzoeker voert aan dat ook van artikel 57/6/3 Vreemdelingenwet geen toepassing kan worden gemaakt en verwijst naar *"RvV 167 028 dd. 29 april 2016"*. Volgens verzoeker schendt de redenering, waarbij verweerder weigert de asielaanvraag te onderzoeken omdat verzoeker reeds in Malta bescherming krijgt, artikel 48/5, § 4 van de Vreemdelingenwet, alsook de materiële motiveringsplicht. Verzoeker stelt verder dat zijn asielrelaas niet correct onderzocht werd en voert een schending aan van artikel 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

In een tweede middel voert verzoeker een schending aan van artikel 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel en artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM).

Verzoeker verduidelijkt dat, indien de Raad – *per impossibile* – zou menen dat Malta als eerste land van asiel dient te worden beschouwd, het voor hem onmogelijk is om terug te keren naar Malta en daar een menswaardig leven te leiden.

Verzoeker voert tevens een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel aan.

Verzoeker stelt te hebben verklaard dat hij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die zij heeft verkregen in Malta, omwille van de vernederende levensomstandigheden aldaar. Een terugkeer naar Malta zou volgens hem een schending van artikel 3 EVRM inhouden. Verzoeker haalt aan dat hij tijdens het CGVS-gehoor uitgebreid verteld heeft over onder meer de slechte levensomstandigheden en de discriminatie en geweld ten aanzien van (erkende) vluchtelingen in Malta (zie CGVS-verslag, p. 2-3). Verzoeker wijst erop dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) reeds heeft bevestigd dat socio-economische en humanitaire omstandigheden in bepaalde gevallen het niveau van artikel 3 EVRM kunnen bereiken en haalt het MSS-arrest aan. Verzoeker betoogt dat het EHRM stelt dat *"bepaalde socio-economische verplichtingen positief recht zijn geworden op grond van EU-wetgeving en de omzetting daarvan in Grieks nationale wetgeving. Het Hof legt een hogere beschermingsstandaard op aan EU-lidstaten omdat zij specifieke verbintenissen zijn aangegaan onder EU-wetgeving t.a.v. een specifieke groep personen, nl. asielzoekers"*.

Verzoeker haalt aan dat hij subsidiaire beschermingsstatus heeft bekomen in Malta. Hij betoogt dat zij een kwetsbare groep zijn en dat ook voor en positieve verplichtingen rusten op Malta. Verzoeker wijst erop dat deze verplichtingen staan opgetekend in zowel de Conventie van Genève als de

Kwalificatierichtlijn die de kenmerken van 'internationale bescherming' omschrijven. Dit zijn die rechten die volgen uit het erkend zijn als vluchtelingen.

Verzoeker haalt aan dat artikel 21 van de Kwalificatierichtlijn stelt dat de lidstaten het beginsel van non-refoulement moeten in acht nemen, en dat de artikelen 24 en 25 bepalen dat lidstaten zo snel mogelijk respectievelijk een verblijfstitel en reisdocumenten moeten afleveren aan personen met de vluchtelingenstatus.

Verzoeker wijst er verder op dat 'internationale bescherming' ook wordt gekenmerkt door het toekennen van bepaalde socio-economische rechten: gezondheidszorg (artikel 30 Kwalificatierichtlijn), integratievoorzieningen (artikel 34 Kwalificatierichtlijn), huisvesting (artikel 32 Kwalificatierichtlijn) en sociale voorzieningen (artikel 29 Kwalificatierichtlijn).

Verzoeker betoogt dat, hoewel erkende vluchtelingen in Malta in theorie recht hebben op gezondheidszorg, blijkt dat zij in de praktijk niet de nodige medische zorgen verkrijgen wegens onder andere een gebrek aan informatie en tolkdiensten. Hij stelt dat hij ernstige maagproblemen heeft, maar nooit grondig onderzocht werd en slechts enkele medicamenten kreeg voorgeschreven (gezondheidszorg).

Verzoeker wijst er verder op dat hij nooit toegang heeft gekregen tot taallessen of een professionele opleiding, noch hierover enige informatie ontving bij het verlaten van het opvangcentrum (integratievoorzieningen).

Verzoeker voert voorts aan dat hij zich meermaals bij de Maltese instanties aandiende om hulp te verkrijgen voor het huren van een woning, maar steeds wandelen werd gestuurd. Hij wijst er op dat dakloosheid bij personen met een internationale bescherming in Malta een bijzonder groot probleem is en dat vluchtelingen daarnaast geen aanvraag kunnen indienen onmiddellijk na het bekomen van hun statuut omdat men hiervoor reeds langere tijd in Malta moet verblijven (huisvesting).

Malta faalt er volgens verzoeker tevens in vluchtelingen voldoende informatie te geven en te ondersteunen bij het doorlopen van de nodige procedures (sociale voorzieningen).

Verzoeker voert aan dat duidelijk is dat *“Malta zijn verplichtingen zoals voorzien in Kwalificatierichtlijn niet nakomt. Door het gebrekkig optreden van Malta was en zal het voor verzoekende partij onmogelijk zijn om haar rechten te laten gelden en te voorzien in haar elementaire levensbehoeften. Zoals blijkt uit het asielrelaas van verzoekende partij, heeft zij een hele tijd op straat moeten overleven en is zij meermaals gediscrimineerd geweest, zonder dat zij kon rekenen op steun of bescherming van de Maltese autoriteiten.”*

Verzoeker verwijst opnieuw naar het MSS-arrest en voert een schending van artikel 3 EVRM aan.

In hoofddeorde vraagt verzoekster om de vluchtelingenstatus toe te kennen; subsidiair om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen en uiterst subsidiair om de thans bestreden beslissing te vernietigen.

2.2. Over de gegrondheid van het beroep

2.2.1. Uit de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet en artikel 4, §1 van de herschikte Richtlijn 2011/95/EU volgt dat het in de eerste plaats aan de asielzoeker toekomt om de nodige relevante elementen te verschaffen om over te kunnen gaan tot een onderzoek van zijn verzoek om internationale bescherming. De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele basis en hierbij moet onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.2.2. Ter terechtzitting werd erop gewezen dat het oude artikel 48/5, § 4 van de Vreemdelingenwet waarop de bestreden beslissing steunt, intussen werd opgeheven bij de Wet van 17 december 2017 tot

wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, BS 12 maart 2018.

2.2.3. Het intussen opgeheven artikel 48/5, § 4 van de Vreemdelingenwet luidde als volgt:

“Er is geen behoefte aan internationale bescherming indien de asielzoeker reeds in een eerste land van asiel reële bescherming geniet, tenzij hij elementen naar voor brengt waaruit blijkt dat hij zich niet langer kan beroepen op de reële bescherming die hem reeds werd toegekend in het eerste land van asiel of dat hij niet opnieuw tot het grondgebied van dit land wordt toegelaten. Een land kan worden beschouwd als eerste land van asiel wanneer de asielzoeker in dat land erkend is als vluchteling en hij die bescherming nog kan genieten, of hij anderszins reële bescherming geniet in dat land, met inbegrip van het genot van het beginsel van non-refoulement, mits hij opnieuw tot het grondgebied van dat land wordt toegelaten.”

2.2.4. De bestreden beslissing werd genomen nadat de commissaris-generaal een volledig onderzoek heeft gevoerd naar de nood aan internationale bescherming. De bestreden beslissing besluit als volgt:

“Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2.2.5. De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.2.6. In de voorliggende zaak zal in het bijzonder worden onderzocht of verzoeker een behoefte heeft aan internationale bescherming in het licht van het huidige artikel 57/6, § 3, 3°, van de Vreemdelingenwet nu verzoeker reeds de subsidiaire beschermingsstatus werd toegekend in Malta.

2.2.7. De parlementaire voorbereiding van deze bepaling stelt het volgende:

“Paragraaf 3, 3° heeft betrekking op de niet-ontvankelijkheid van een verzoek wanneer de verzoeker reeds in een andere EU-lidstaat de vluchtelingenstatus heeft verkregen of, bij uitbreiding, de subsidiaire beschermingsstatus. Reeds voorafgaandelijk aan dit ontwerp van wet kon de Commissaris-generaal, indien de verzoeker al de vluchtelingenstatus had verkregen in een andere EU-lidstaat, het verzoek niet in overweging nemen op basis van artikel 57/6/3 dat door dit ontwerp wordt opgeheven. Omwille van redenen van uniformiteit met de bewoordingen van de richtlijn 2013/32/EU wordt ervoor geopteerd de benaming “niet-inoverwegingname” te vervangen door “niet-ontvankelijkheid” van het verzoek om internationale bescherming. De vaststelling dat het CGVS een verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk kan verklaren omdat de verzoeker reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie, houdt tevens in dat het CGVS een andere beslissing kan nemen indien blijkt dat de verzoeker aantoonbaar dat hij niet kan rekenen op die bescherming.” (Parl. St. Kamer, 2016-2017, nr. 54-2548/001, p. 107).

Artikel 57/6, § 3, 3° van de huidige Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen kan een verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk verklaren wanneer :

(...)

3° de verzoeker reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie;”

Deze mogelijkheid sluit een weigering ten gronde niet uit, wat *in casu* het geval is.

2.3. Aangaande de vluchtelingenstatus

2.4. Het toekennen van internationale bescherming is van subsidiaire aard, met name wanneer geen nationale bescherming voorhanden is. Het is daarbij internationale praktijk dat wordt beslist tot een

weigering van internationale bescherming aan personen die reeds deze bescherming genieten in een ander land.

2.4.1. Verzoeker geniet internationale bescherming in een EU-lidstaat, *in casu* Malta. Uit een lezing van het administratief dossier en uit verzoekers verklaringen (gehoorverslag van het CGVS van 6 maart 2010, ofwel notities persoonlijk onderhoud (hierna: CGVS-verslag), p. 2) blijkt dat verzoeker een verblijfstitel heeft verkregen op grond van de subsidiaire beschermingsstatus die Malta heeft toegekend op 24 mei 2014. Deze status zal geldig blijven tot verzoeker veilig kan terugkeren naar Somalië of tot hij aanvaard en toegelaten zou worden in een veilig derde land. Verzoekers Maltees beschermingsdocument werd hernieuwd op 9 juni 2017 en is geldig tot 8 juni 2020.

2.4.2. De Raad stelt vast dat verzoeker geheel vrijwillig om persoonlijke redenen Malta heeft verlaten. Hij haalt geen elementen aan waaruit blijkt dat hij Malta verlaten heeft omwille van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade. Uit lezing van het gehoorverslag blijkt dat verzoeker Malta verliet omwille van zijn ontevredenheid over zijn levensomstandigheden daar (CGVS-verslag, p. 2-4) en aldus omwille van persoonlijke en socio-economische motieven. Zo verklaarde verzoeker als volgt: *“Toen ik in 2014 aankwam en asiel aanvraag in Malta, werd ik in een gesloten centrum gezet. Het was een gevangenis. Ik werd daar gehoord over mijn asielaanvraag. Twee maanden later kreeg ik mijn statuut van subsidiaire bescherming. Toen werd ik naar Halfar open opvangcentrum gebracht. De levensomstandigheden daar waren vreselijk. We woonden er in containers en het leven was er moeilijk. Het eten was er niet goed. Vaak was het koud. Ik werd ziek daar. Ik had problemen aan mijn maag en ik werd niet goed medisch verzorgd. Ik woonde in dat opvangcentrum gedurende 2 jaar. Normaal verlaten mensen dat centrum en gaan ze een huis huren, maar ik kon dat niet omdat ik geen huis kon huren. Ik vroeg hulp aan de Maltese overheid. De overheid zei dat ze enkel steun konden geven indien ik een woning zou huren, maar dat kon ik niet.”* (CGVS-verslag, p. 2-3). Verzoeker legde verder uit dat hij geen woning kon huren omdat hij niet werkte (CGVS-verslag, p. 3). Hij gaf aan dat hij financiële steun wilde om eten en kledij te kopen en om te kunnen voorzien in medische bijstand (CGVS-verslag, p. 3). Even later verklaarde verzoeker dat hij er via Soedanese lotgenoten alsnog in slaagde om in Malta te werken als vuilnisman en als klusjesman (CGVS-verslag, p. 4). Hij gaf aan dat hij met deze inkomsten steeds geen huis kon huren en dat hij met dit geld wel een smokkelaar heeft betaald voor zijn reis naar België (CGVS-verslag, p. 4). Voorts dient nog opgemerkt dat verzoeker verklaarde dat hij andere Somali in Malta kende, die niet werkten maar die een woning konden huren met de geldelijke steun van familie in Europa (CGVS-verslag, p. 3), en dat sommige Somali wel werkten in Malta, maar dat het ging om tijdelijke jobs, zoals fruitpluk en schoonmaak (CGVS-verslag, p. 3). Hij voegde eraan toe dat de Maltese overheid hem niet hielp de taal te leren zodat hij beter zou kunnen integreren in de Maltese gemeenschap (CGVS-verslag, p. 3-4). De door verzoeker aangehaalde socio-economische problemen zijn, minstens deels, het gevolg van verzoekers zijn eigen nalatigheid nu hij niet kan toelichten welke daadwerkelijke pogingen hij heeft ondernomen om een nieuw leven op te bouwen in Malta. Voorts haalde verzoeker - een meerderjarig man - nog aan dat het gegeven dat hij ondanks zijn beschermingsstatus geen toestemming kreeg om zijn moeder en broers en zussen uit Somalië te laten overkomen eveneens een reden vormde voor zijn vertrek uit Malta (CGVS-verslag, p. 4). Een dergelijke vraag naar een uitgebreide familiehereniging kan evenmin aanleiding tot een nood aan internationale bescherming worden afgeleid. Er kan niet blijken dat in Malta fundamentele mensenrechten van personen die een internationale beschermingsstatus werden toegekend, dermate worden aangetast dat het leven er ondraaglijk wordt.

2.4.3. Wat betreft verzoekers bewering dat hij medische problemen heeft en nooit grondig werd onderzocht, merkt de Raad op dat verzoeker verklaarde dat hij wel medicijnen kreeg in Malta (CGVS-verslag, p. 3). Hij stelde echter dat hij geen *“gastric tube”* verkreeg omdat hij geen woonst had (CGVS-verslag, p. 3). De Raad meent dat verzoeker niet zonder enige ernstige objectieve gegevens zomaar kan poneren dat een Maltese dokter adequate medische behandeling weigert aan patiënten in nood. Verzoeker toont bovendien niet aan dat hij daadwerkelijk een *“gastric tube”* nodig had. Immers kan worden vastgesteld dat verzoeker verklaarde dat hij nu *“wat beter”* is, *“Hier kon ik via een sociale assistent naar een dokter en neem ik medicijnen.”* (CGVS-verslag, p. 3). De Raad kan slechts vaststellen dat verzoekers toestand verbeterde door de inname van medicijnen en dat verzoeker ook in België geen *“gastric tube”* verkreeg.

2.4.4. Daar waar verzoeker verwijst naar rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, gaat hij eraan voorbij dat de rechtspraak van de Raad geen precedentwerking heeft. Bijkomend kan worden herhaald dat door de devolutieve kracht van het beroep de Raad niet gebonden is door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund.

2.4.5. Waar verzoeker het EHRM-arrest M.S.S. t. België en Griekenland van 21 januari 2011 aanhaalt, waarin wordt gesteld dat *“in bepaalde gevallen bepaalde socio-economische en humanitaire omstandigheden het niveau van artikel 3 kunnen bereiken”*, merkt de Raad op dat verzoeker niet objectief aantoont dat zijn situatie in Malta hieraan beantwoordt. De Raad kan slechts vaststellen dat verzoeker door de Maltese overheid van bij de aanvang van zijn verblijf in Malta heeft opgevangen en verzoeker ook in een open centrum verbleef en het hem vrij stond naar een eigen woning te verhuizen. Verzoeker toont met geen enkel objectief element aan dat hij zou zijn blootgesteld aan detentie- en/of levensomstandigheden in strijd met artikel 3 EVRM. Verzoeker verduidelijkt niet dat, wat het aangehaalde arrest betreft, dit een gelijkaardige situatie betreft en *in casu* van toepassing zou zijn nu hij geen asielzoeker is maar een persoon die in Malta de asielprocedure met succes doorliep.

2.4.6. Verzoekers situatie van persoon die de subsidiaire beschermingsstatus geniet verschilt immers met de situatie van een asielzoeker zoals blijkt uit Richtlijn 2011/95/Eu van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 (hierna KRh) wordt een uniforme status beoogd voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking). Ook Malta is zoals hoger gesteld gebonden door het Unierecht. Als persoon die de subsidiaire beschermingsstatus heeft verkregen, geniet verzoeker van een bijzondere bescherming tegen refoulement. Alsook zijn, overeenkomstig de EU wetgeving, aan zijn subsidiaire beschermingsstatus een verblijfsrecht en verschillende rechten en voordelen verbonden inzake de toegang tot werkgelegenheid, sociale voorzieningen, gezondheidszorg, onderwijs, huisvesting en integratievoorzieningen. Het feit dat er zich verschillen kunnen voordoen in de algemene economische omstandigheden tussen de verschillende EU-lidstaten doet hieraan geen afbreuk. Net zoals niet iedere EU-onderdaan op gelijke wijze toegang heeft tot huisvesting, werk en andere sociale voorzieningen, geldt dit eveneens voor vreemdelingen die de subsidiaire beschermingsstatus verkregen hebben binnen de EU. De vaststelling dat er tussen de EU-lidstaten verschillen bestaan in de mate waarin aan personen die de subsidiaire bescherming genieten rechten worden toegekend en zij deze kunnen doen gelden, houdt in hoofde van verzoeker geen vervolging in overeenkomstig artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade overeenkomstig artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.4.7. De Raad stelt vast dat verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus verkregen heeft in Malta dat als EU-lidstaat gebonden is aan het Gemeenschappelijk Europees Asiel stelsel (GEAS) dat voorziet in normen inzake rechten en voordelen die verbonden zijn aan de beschermingsstatus en waarvan hij gebruik kan maken. Uit bovenstaande vaststellingen kan in het bijzonder afgeleid worden dat verzoekers fundamentele rechten als persoon die de subsidiaire beschermingsstatus geniet verzekerd zijn in Malta, dat Malta het non-refoulementsbeginnsel naleeft, evenals dat zijn levensomstandigheden er niet in strijd zijn met artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet (omzetting van artikel 15 b van de KRh), noch met artikel 3 EVRM, met name foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

2.4.8. Gezien verzoeker internationale bescherming geniet in Malta, is er in België geen behoefte aan internationale bescherming in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.4.9. Uit wat voorafgaat, is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken, zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen. De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen. De aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig september tweeduizend achttien door:

mevr. K. DECLERCK,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

K. DECLERCK